

РЕШЕНИЕ

№ 2137

гр. София, 22.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Жанета Малинова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **265** по описа за **2020** година докладвано от съдия Жанета Малинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма],[ЕИК], предявена чрез управителя Р. Ж. И. против Решение № 273159 от 13.11.2019г., постановено по НАХД № 8685/2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 116-ти състав, с което е изменено наказателно постановление № 29-0000480/ 07.05.2019 г., издадено от гл.директор на ИА“Главна инспекция по труда“, като е намален размера на наложената имуществена санкция от 3000 лв. на 1500 лева.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснато съществено нарушение на процесуални правила - отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК. Навеждат се конкретни доводи, че с НП неправилно е ангажирана отговорността на дружеството работодател, а не на техническия ръководител на обекта. Твърди, че противно на възприетото в оспореното решение работодателя е изпълнил всички свои задължения. Излагат се подробни доводи относно задълженията на техническите ръководители на строителни обекти и работодателите. Прави се оплакване, за допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила от районния съд, който не е допуснал инцидентен контрол относно издадените задължителни предписания, както и гласни доказателства

във връзка с издаването и изпълнението на задължителните предписания. Заявено е искане да се отмени обжалваното решение и измененото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът- [фирма], се представлява от адв.М., който поддържа касационната жалба и моли да се уважи, по изложените съображения, както и по съображенията изложени в представени писмени бележки.

Ответникът – ИА“Главна инспекция по труда“, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XIV касационен състав, след преценка на доказателствата по делото, изложените касационни основания и становищата на страните, при съобразяване разпоредбата на чл.218, ал.1 и 2 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл.211, ал.1 от АПК, във вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт. Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения.

С обжалваното решение районният съд е приел, че касаторът и осъществил от обективна страна състава на административното нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ, тъй като при извършената на 28.03.2019г. проверка по спазване на трудовото законодателство, на строителен обект „Хотелска сграда, подземни гаражи, допълващо застрояване и ограда“, находящ се в [населено място], [улица], на който се извършват СМР от касатора, е установено, че санкционираното дружество не е изпълнило задължително предписание № 4 от Протокол за извършена проверка от Главна дирекция “Инспектиране на труда“ на ИА ГИТ, изх.№ ПР 1901981 от 30.01.2019г., съгласно което „Работодателят да не допуска до работа лица, които не използват предоставените им и изискващи се лични предпазни средства-каска, съгласно изискванията на чл. 246, ал.2 от Наредба № 7 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд на работните места и при използване на работното оборудване и чл. 24,ал.2 от Наредба № 2 за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на СМР.

Районният съд е приел, че даденото Предписание № 4 по Протокол изх.№ ПР 1901981 от 30.01.2019г. е получено от дружеството на 30.01.2019г. и няма данни да е обжалвано в 14 –дневен срок, при което е влязло в сила и е задължително за изпълнение от дружеството-работодател. Прието е, че предписанието не е изпълнено, тъй като на 28.03.2019г. при извършена проверка от контролните органи е установено, че лицата П. Н. Н., Д. Д. Д., Седат Н. Х. и други работници извършват строителни дейности, без да използват лични предпазни средства в строителен обект „Хотелска сграда, подземни гаражи, допълващо застрояване и ограда“, находяща се в [населено място], [улица], на който се извършват СМР от санкционираното дружество, с което същото е осъществило от обективна страна посоченото в АУАН и НП административно нарушение по чл. 415, ал.1 от КТ.

Обжалваното решение е правилно и не са налице релевираните в касационната жалба основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, във вр. чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН за неговата отмяна.

Приетата от районния съд фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК, както и от показанията на разпитаните свидетели. Правилни и обосновани са изводите на районния съд за осъществено от дружеството-касатор нарушение по чл.415, ал.1 от КТ. В случая отговорността на дружеството е ангажирана за неизпълнение на задължително предписание, дадено по реда на чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ, което е влязло в сила и е задължително за изпълнение, като неизпълнението на задължителното предписание е въздигнато в състав на административно нарушение по чл.415, ал.1 от КТ, на което основание е ангажирана отговорността на дружеството-работодател. Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал.1 от КТ “който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв.

Изведените от районния съд правни изводи за законосъобразност на оспореното НП, са правилни, обосновани и се споделят изцяло от настоящия касационен състав. Решението на районния съд е постановено в съответствие с материалния закон и при липса на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, при което не са налице основанията по чл. 348, ал.1, т.1 и 2 от НПК, вр. чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН за неговата отмяна. Формираните правни изводи от районния съд се споделят напълно от настоящия касационен състав, поради което и на основание чл. 221, ал.2, изр.2 от АПК, препраща към мотивите в оспореното решение.

По касационните оплаквания:

Неоснователно е твърдението на касатора, че дружеството не е субект на административнонаказателната отговорност по чл. 415, ал.1 от КТ. Съгласно разпоредбата на чл. 415, ал.1 от КТ “който не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лв. В случая, отговорността на дружеството е ангажирана на основание чл. 415, ал.1 от КТ, за неизпълнение на задължително предписание № 4, по Протокол изх.№ ПР 1901981 от 30.01.2019г., дадено на санкционираното дружество от контролните органи на ГД “Инспектиране на труда“. Адресат на това задължително предписани е санкционираното дружество, а не техническият ръководител на обекта. Следователно, неизпълнението на даденото предписание е основание за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дружеството-работодател по чл. 415, ал.1 от КТ, който е на адресат на предписанието. Санкционираното дружество има качеството на работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на Кодекса на труда, по отношение на работещите на обекта работници, за които е установено, че са били в трудови правоотношения с дружеството и по отношение на които не е изпълнено задължително предписание № 4 на контролен орган, издадено на основание чл. 404, ал.1, т.1 от Кодекса на труда.

При разглеждане на делото районният съд не е допуснал нарушения на процесуалните правила, тъй като е събрал допустими и относими писмени и гласни доказателства, които е обсъдил в цялост и е извел правилни и обосновани правни изводи за осъществено административно нарушение от страна на касатора в настоящото производство, предмет на оспореното НП. Правилно районния съд е намалил размера на наложената имуществена санкция от 3000 лв. в размер на законоустановения минимум от 1500 лв., отчитайки релевантните обстоятелства по чл. 27 от ЗАНН.

По изложените съображения, касационният състав приема, че касационната жалба е

неоснователна. При този изход на спора, жалбоподателят следва да заплати претендираните разноси от ответника за юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 65, ал.5 от ЗАНН, във вр. чл. 37, ал.1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за правната помощ съдът определя разноските на ответника в размер на 100(сто)лева.

При осъществения контрол по реда на чл. 218, ал.2 от АПК, касационният състав приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и следва да остане в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 273159 от 13.11.2019 г., постановено по НАХД № 8685/ 2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 116-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма],[ЕИК], чрез управителя Р. Ж. И. да заплати на Изпълнителна агенция “Главна инспекция по труда“ сумата 100(сто)лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: